

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16-09-19994 ברנס נ' מנהל אגף הרכב - משרד התחבורה

בפני כבוד השופטת נאוה בן אור

<u>העותר</u>	מרדכי ברנס
	נגד
<u>המשיב</u>	מנהל אגף הרכב - משרד התחבורה באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי), עו"ד יוראי מצלאווי

פסק דין

העותר טוען, כי החלטת המשיב מ-20.3.2016, בגדרה נדחתה בקשתו לייבא "אוטובוס ציבורי זעיר" כהגדרתו בתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, מתוצרת ארה"ב בסיווג M2, מבלי שיעמוד בדרישת הגבלת גובה פנימי מינימאלי של מסלול המעבר (150 ס"מ) לגבי רכב מסוג זה, אינה סבירה באופן קיצוני ויש לבטלה.

כפי שאסביר להלן, דין העתירה להידחות.

כעולה מתגובתו המקדמית של המשיב, הוראות התקינה הקבועות בישראל זה למעלה מעשור, דורשות כי גובה המעבר הפנימי באוטובוס ציבורי זעיר יהיה לפחות 150 ס"מ. בכך אימץ המשיב את התקינה האירופית, ועשה כך מטעמים של בטיחות הנוסעים ונוחותם. הוראות אלה נקבעו ב-2003, ומיושמות בפועל מאז ועד היום. העותר, החולק על עמדתו של המשיב בעניין זה, ניחל עמו התכתבויות רבות במהלך השנים האחרונות אולם המשיב לא השתכנע.

במסגרת חילופי הדברים הללו, עתר העותר בשעתו לבית המשפט לעניינים מנהליים בתל אביב (עת"מ (תל אביב) 9327-12-11 ברנס נ' משרד התחבורה (29.12.2012)). העתירה נדחתה, ובית המשפט (כב' השופטת יי שיצר) קבע כי עמדת המשיב סבירה וראויה. על פסק הדין הגיש העותר ערעור לבית המשפט העליון (עע"מ 6780/12). בדיון שהתקיים ב-28.2.2013 קיבלו הצדדים את המלצת בית המשפט העליון לפיה יימחק הערעור, אולם אם יציג העותר בפני מנהל אגף הרכב במשיב תקינה פדראלית של ארה"ב, המאשרת אוטובוס ציבורי זעיר להסעת 9-14 נוסעים,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16-09-1994 ברנס נ' מנהל אגף הרכב - משרד התחבורה

גובהה של מסלול מעבר של 130 ס"מ, תישקל מחדש האפשרות לאשר גם יבוא כלי רכב כאלה מארה"ב, תחת הקטגוריה האמורה.

בחלוף כמעט שנתיים, ב-16.1.2015, פנה העותר למנהל אגף הרכב במשיב בבקשה למתן הרשאה לייבוא ולהפעלת רכב תוצרת ארה"ב מסוג Passenger Van. העותר הודה בפנייתו כי לא הצליח למצוא תקינה אמריקאית בעניין. העותר שב ופנה במכתבי תזכורת, וב-17.6.2015, שלח מכתב נוסף אליו צרף, לראשונה, אסמכתא באשר לעמידתם של אוטובוסים זעירים, המיוצרים בארה"ב, בתקינה הפדראלית. לנוכח האמור, העביר המשיב את פנייתו של העותר, על נספחיה, לבחינה מיוחדת באמצעות יועץ חיצוני.

היועץ החיצוני נפגש עם העותר פעמיים בטרם גיבש את חוות דעתו. חוות הדעת הוגשה למשיב ב-28.2.2016 ובה קבע כי "אין ספק שמבחינת בטיחות אקטיבית האוטובוס המקורי הנידון העונה לתקינה האמריקאית עונה לדרישות הבטיחות כנדרש. יתרה מזו גם לאחר שינוי הגובה כנדרש בדרישות הישראליות בטיחותו האקטיבית אינה נפגעת. יחד עם זאת מההיבט של גובה המעבר ועל פי התקינה האירופאית והישראלית אינו עומד בדרישות הבטיחות והנוחות בכל הנוגע לכניסתו, תנועתו, מילוט ועוד של הנוסע באוטובוס".

משהתקבלה חוות הדעת, כינס המשיב צוות בדיקה מיוחד שדן בפנייתו של העותר. בסופו של הדיון, לאחר שנשקלו הן טענות העותר והן מסקנות היועץ החיצוני, החליט מנהל אגף הרכב כי יש להותיר את המצב על כנו בשל שני שיקולים עיקריים. האחד, כי יש להעדיף את הבטיחות הפאסיבית של הנוסעים באוטובוס הזעיר, כפי שהיא באה לידי ביטוי בתקינה האירופאית, על פני היתרונות התפעוליים ונוחות השימוש באוטובוסים זעירים המיוצרים על פי תקינה פדראלית של ארה"ב. האחר, החשש מהשלכות הרחב של החלטה אשר תשנה את המצב הקיים בכל הנוגע ליבוא אוטובוסים בסיווג M3, שתגדיל את הפגיעה הפוטנציאלית בבטיחותם הפאסיבית של הנוסעים באוטובוסים מסוג זה.

ההחלטה הודעה לעותר, כאמור, ב-20.3.2016.

העותר לא השלים עם ההחלטה, ופנה במכתב שכונה על ידו "ערעור", לשר התחבורה. העותר נענה במכתב מ-6.4.2016 בחתימתו של סמנכ"ל תנועה בכיר מטעם המשיב. במכתב נאמר לו כי הבקשה תבחן שנית במסגרת צוות עבודה הדן בסוגיית דרישות החובה לאוטובוסים וכי

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16-09-1994 ברנס נ' מנהל אגף הרכב - משרד התחבורה

עבודתו של הצוות אמורה להסתיים ברבעון הקרוב. על אף תשובה זו, שב העותר ופנה לשר התחבורה במכתב, המבקש לערער גם על ההחלטה לשוב ולדון בעניין. חילופי מכתבים דומים נמשכו בחודשים שלאחר מכן, ופניותיו נדחו במכתבה של מנכ"לית משרד התחבורה מ-16.8.2016.

יודגש, כי סמכותו של מנהל אגף הרכב במשיב לקבוע את התקנים בהם צריך לעמוד רכב כתנאי לרישומו מעוגנת בתקנה 282 לתקנות התעבורה. תקנה 271א(ד) לתקנות האמורות מאמצת את הגדרות הדירקטיבה האירופאית לעניין סוגי כלי הרכב (M1, M2 ו-M3). הרכב נשוא העתירה הוא, כאמור, אוטובוס זעיר ציבורי מסוג M2, המשמש לסיור ולתיור, והמיועד להסיע 19-9 נוסעים, לא כולל הנהג. רישום אוטובוס זעיר מחייב עמידה בדרישות החובה, המבוססת על תקנות התעבורה ועל התקן האירופאי. בכללן דרישות בנוגע לגובה תא הנוסעים, גובה פתח הדלת, עומק וגובה המדרגה וכו'. דרישות אלה נועדו להבטיח את הסעת הנוסעים בביטחה ובנוחות מרבית. הדרישות הללו הותקנו, כאמור, עוד ב-2003, ומיושמות מאז ועד היום ועתירה קודמת שהוגשה בסוגיה שלפנינו נדחתה בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים בתל אביב עוד ב-29.12.2012.

אין לי אלא להפנות לנימוקיו של פסק הדין הקודם, העומד על השיהוי בו הוגשה אותה עתירה (ב-2011, כאשר התקינה היא החל מ-2003), ועל סבירות ההחלטה לגופה, שהרי אין לומר שהחלטת המשיב להחיל את התקן האירופאי היא החלטה החורגת ממתחם הסבירות, כפי שאין לומר כי דרישה לגובה פנימי המבטיח את נוחות הנוסעים חורגת ממתחם הסבירות.

מתגובתו המקדמית של המשיב עולה כי פנייתו המחודשת של העותר, שנעשתה כשנתיים לאחר ההסכמה שהושגה בבית המשפט העליון, נבחנה לעומק וביסודיות, לרבות באמצעות יועץ חיצוני. איני מוצאת עילה להתערב במסקנותיו של המשיב, המיוסדות על שיקולים מקצועיים וענייניים, שאינם חורגים בשום אופן ממתחם הסבירות. בעניינים שכאלה, אין זה מתפקידו של בית המשפט להחליף את שיקול דעתה המקצועית של הרשות בשיקול דעתו. הונחה לפניי תשתית עובדתית מפורטת בנוגע לאופן בחינת הסוגיה, וניתן היה להתרשם כי זו נבחנה לפני ולפנים על ידי הגורמים המוסמכים. האפשרות שניתן היה להגיע גם להחלטה אחרת, אין די בה כדי לבסס עילת התערבות על פי כללי המשפט המנהלי.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 16-09-1994 ברנס נ' מנהל אגף הרכב - משרד התחבורה

משהגעתי למסקנה כי דין העתירה להידחות לגופה מהיעדר עילה, לא אדרש לטענת השיהוי שהועלתה על ידי ב"כ המשיב. אעיר, עם זאת, כי משנטל על המשיב על עצמו לשוב ולבחון את פנייתו של העותר גם לאחר שהתקבלה ההחלטה במרץ 2016, ונאמר לו כי העניין יובא לדין נוסף במסגרת צוות מקצועי, נראה כי מכתבה של מנכ"לית המשיב מאוגוסט 2016, הדוחה סופית את טענותיו של העותר, הוא המכתב הרלוונטי לצורך סוגיית השיהוי. העתירה הוגשה בתחילת ספטמבר 2016, ונראה אפוא כי לטענה זו לא היה מקום.

העתירה נדחית.

בנסיבות העניין לא אעשה צו להוצאות.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ב טבת תשע"ז, 10 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

נאוה בן אור

נאוה בן אור, שופטת